

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τμήμα μείζονος συνθέσεως)
της 3ης Μαΐου 2007^{*}

Στην υπόθεση C-303/05,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 35 ΕΕ, που υπέβαλε το Arbitragehof (Βέλγιο) με απόφαση της 13ης Ιουλίου 2005, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 29 Ιουλίου 2005, στο πλαίσιο της διαδικασίας

Advocaten voor de Wereld VZW

κατά

Leden van de Ministerraad,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τμήμα μείζονος συνθέσεως),

συγκείμενο από τους Β. Σκουρή, Πρόεδρο, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász και J. Klučka, προέδρους τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή), J. Makarczyk, U. Lohmus, E. Levits και L. Bay Larsen, δικαστές,

^{*} Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

γενικός εισαγγελέας: D. Ruiz-Jarabo Colomer
γραμματέας: M. Ferreira, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 11ης Ιουλίου 2006,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- το σωματείο Advocaten voor de Wereld VZW, εκπροσωπούμενο από τους L. Deleu, P. Bekaert και F. van Vlaenderen, advocaten,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Wimmer, επικουρούμενο από τους E. Jacubowitz και P. de Maeyer, avocats,
- η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον T. Boček,
- η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. M. Rodríguez Cárcamo,
- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους G. de Bergues και J.-C. Niollet, καθώς και από την E. Belliard,

- η Λεττονική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την E. Balode-Buraka,
- η Λιθουανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Kriauciūnas,
- η Κυβέρνηση των Κάτω Χωρών, εκπροσωπούμενη από τους H. G. Sevenster, M. de Mol και C. M. Wissels,
- η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον J. Pietras,
- η Φινλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την E. Bygglin,
- η Κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου, εκπροσωπούμενη από τις S. Nwaokolo και C. Gibbs, επικουρούμενες από τον A. Dashwood, barrister,
- το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τη Σ. Κυριακοπούλου, καθώς και από τους J. Schutte και O. Petersen,
- η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους W. Bogensberger και R. Troosters,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Αντικείμενο της αιτήσεως εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως είναι η εκτίμηση του κύρους της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 190, σ. 1, στο εξής: απόφαση-πλαίσιο).
- 2 Η εν λόγω αίτηση υποβλήθηκε στο πλαίσιο προσφυγής που άσκησε το σωματείο *Advocaten voor de Wereld VZW* (στο εξής: σωματείο *Advocaten voor de Wereld*) ενώπιον του *Arbitragehof* με αίτημα την ακύρωση του βελγικού νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003, περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης (*Moniteur belge* της 22ας Δεκεμβρίου 2003, σ. 60075, στο εξής: νόμος της 19ης Δεκεμβρίου 2003), και ιδίως των άρθρων 3, 5, παράγραφοι 1 και 2, καθώς και του άρθρου 7 του νόμου αυτού.

Το νομικό πλαίσιο

- 3 Κατά την πέμπτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαίσιο:

«Ο στόχος που έχει θέσει η Ευρωπαϊκή Ένωση, να αποτελέσει ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, συνεπάγεται την κατάργηση της έκδοσης μεταξύ κρατών μελών και την αντικατάστασή της από σύστημα παράδοσης μεταξύ δικαστικών αρχών. Εξάλλου, η εισαγωγή ενός νέου απλουστευμένου συστήματος

παράδοσης προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, προς τον σκοπό της εκτέλεσης καταδικαστικών ποινικών αποφάσεων ή ποινικής δίωξης, επιτρέπει να αρθούν η πολυπλοκότητα και το ενδεχόμενο καθυστερήσεων που είναι εγγενή στις ισχύουσες διαδικασίες έκδοσης. Οι κλασικές σχέσεις συνεργασίας που ισχύουν μέχρι σήμερα μεταξύ κρατών μελών θα πρέπει να δώσουν τη θέση τους σε σύστημα ελεύθερης κυκλοφορίας τόσο των προδικαστικών όσο και των οριστικών ποινικών αποφάσεων, σε ένα χώρο ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης.»

4 Η έκτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαίσιο έχει ως εξής:

«Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης το οποίο προβλέπει η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αποτελεί την πρώτη περίπτωση συγκεκριμένης εφαρμογής, στον τομέα του ποινικού δικαίου, της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης που έχει χαρακτηριστεί από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο ως “ακρογωνιαίος λίθος” της δικαστικής συνεργασίας.»

5 Κατά την έβδομη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαίσιο:

«Δεδομένου ότι ο στόχος της αντικατάστασης του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως το οποίο έχει δημιουργηθεί επί τη βάση της ευρωπαϊκής σύμβασης εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957 είναι αδύνατον να επιτευχθεί επαρκώς από τα κράτη μέλη ενεργώντας μονομερώς, και συνεπώς, λόγω της διάστασης και των αποτελεσμάτων της, δύναται να επιτευχθεί καλύτερα στο επίπεδο της Ενώσεως, το Συμβούλιο δύναται να εγκρίνει μέτρα, σύμφωνα προς την αρχή της επικουρικότητας, όπως αναφέρεται στο άρθρο 2 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και στο άρθρο 5 της Συνθήκης για την ίδρυση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Σύμφωνα προς την αρχή της αναλογικότητας, όπως διατυπώνεται στο τελευταίο αυτό άρθρο, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν υπερβαίνει τα αναγκαία όρια για την επίτευξη του στόχου αυτού.»

6 Κατά την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως-πλαίσιο:

«Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης θα πρέπει να αντικαταστήσει, μεταξύ των κρατών μελών, όλες τις προηγούμενες νομικές πράξεις σχετικά με την έκδοση, συμπεριλαμβανομένων των διατάξεων του τίτλου III της σύμβασης εφαρμογής της συμφωνίας του Σένγκεν που αφορούν την έκδοση.»

7 Το άρθρο 1 της αποφάσεως-πλαίσιο, η οποία εκδόθηκε βάσει των άρθρων 31, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΕ και 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, ορίζει:

«1. Το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης είναι δικαστική απόφαση η οποία εκδίδεται από κράτος μέλος προς τον σκοπό της σύλληψης και της παράδοσης από άλλο κράτος μέλος προσώπου που καταζητείται για την άσκηση ποινικής δίωξης ή για την εκτέλεση ποινής ή μέτρου στερητικών της ελευθερίας.

2. Τα κράτη μέλη εκτελούν κάθε ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνώρισης και σύμφωνα με τις διατάξεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο.

3. Η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να έχει ως αποτέλεσμα την τροποποίηση της υποχρέωσης σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων και των θεμελιωδών νομικών αρχών, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

8 Το άρθρο 2 της αποφάσεως-πλαίσιο ορίζει:

«1. Ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης μπορεί να εκδίδεται για πράξεις που τιμωρούνται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του σχετικού εντάλματος (εφεξής καλούμενο “κράτος έκδοσης του εντάλματος”) με στερητική της ελευθερίας ποινή ή με στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον δώδεκα μηνών ή, εάν έχει ήδη επιβληθεί ποινή ή μέτρο ασφαλείας, για απαγγελθείσες καταδίκες διάρκειας τουλάχιστον τεσσάρων μηνών.

2. Η παράδοση βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης υπό τις προϋποθέσεις της παρούσας απόφασης-πλαίσιο και χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποιήσιμου της πράξης, χωρεί για τις ακόλουθες αξιόποινες πράξεις, εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος έκδοσης του εντάλματος με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών και όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος:

- συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση,
- τρομοκρατία,
- εμπορία ανθρώπων,
- σεξουαλική εκμετάλλευση παιδιών και παιδική πορνογραφία,
- παράνομη διακίνηση ναρκωτικών και ψυχοτρόπων ουσιών,
- παράνομη διακίνηση όπλων, πυρομαχικών και εκρηκτικών,
- δωροδοκία,

- καταδολίευση, συμπεριλαμβανομένης της απάτης σε βάρος των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά την έννοια της σύμβασης της 26ης Ιουλίου 1995 σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,
- νομιμοποίηση προϊόντων εγκλήματος,
- παραχάραξη, περιλαμβανομένης της κιβδηλείας του ευρώ,
- εγκληματικότητα στον κυβερνοχώρο,
- εγκλήματα κατά του περιβάλλοντος, συμπεριλαμβανομένου του παράνομου εμπορίου απειλούμενων ζωικών ειδών και του παράνομου εμπορίου απειλούμενων φυτικών ειδών και φυτικών ποικιλιών,
- παροχή βοήθειας για την παράνομη είσοδο και διαμονή,
- ανθρωποκτονία εκ προθέσεως, βαρεία σωματική βλάβη,
- παράνομο εμπόριο ανθρωπίνων οργάνων και ιστών,
- απαγωγή, παράνομη κατακράτηση και ομηρία,
- ρατσισμός και ξενοφοβία,

- οργανωμένες ή ένοπλες κλοπές,
- παράνομη διακίνηση πολιτιστικών αγαθών, συμπεριλαμβανομένων των αρχαιοτήτων και των έργων τέχνης,
- απάτη,
- αθέμιτη προστασία έναντι παράνομου περιουσιακού οφέλους, εκβίαση,
- παράνομη απομίμηση και πειρατεία προϊόντων,
- πλαστογραφία δημοσίων εγγράφων και εμπορία πλαστών,
- παραχάραξη μέσων πληρωμής,
- λαθρεμπόριο ορμονικών ουσιών και άλλων αυξητικών παραγόντων,
- λαθρεμπόριο πυρηνικών και ραδιενεργών ουσιών,
- εμπορία κλεμμένων οχημάτων,
- βιασμός,
- εμπρησμός με πρόθεση,

- εγκλήματα που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου,
- αεροπειρατεία και πειρατεία,
- δολιοφθορά.

3. Το Συμβούλιο μπορεί να αποφασίσει ανά πάσα στιγμή, με ομόφωνη απόφασή του και κατόπιν διαβουλευσεως με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο υπό τους όρους του άρθρου 39, παράγραφος 1, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, να προσθέσει νέες κατηγορίες αξιόποινων πράξεων στον κατάλογο της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου. Το Συμβούλιο, με βάση την έκθεση που θα του υποβάλει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 34, παράγραφος 3, εξετάζει εάν πρέπει να διευρυνθεί ή να τροποποιηθεί ο κατάλογος αυτός.

4. Η παράδοση, προκειμένου για αξιόποινες πράξεις εκτός αυτών που καλύπτονται από την παράγραφο 2, μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης συνιστούν αξιόποινη πράξη δυνάμει του δικαίου του κράτους μέλους εκτέλεσης, ανεξαρτήτως των στοιχείων αντικειμενικής υποστάσεως ή του νομικού χαρακτηρισμού αυτής.»

9 Το άρθρο 31 της αποφάσεως-πλαίσιο ορίζει:

«1. Με την επιφύλαξη της εφαρμογής τους στις σχέσεις μεταξύ κρατών μελών και τρίτων κρατών, η παρούσα απόφαση-πλαίσιο αντικαθιστά, από την 1η Ιανουαρίου

2004, τις αντίστοιχες διατάξεις των ακόλουθων συμβάσεων που ισχύουν όσον αφορά την έκδοση στις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών:

- α) ευρωπαϊκή σύμβαση εκδόσεως της 13ης Δεκεμβρίου 1957, πρόσθετο πρωτόκολλο της 15ης Οκτωβρίου 1975, δεύτερο πρόσθετο πρωτόκολλο της 17ης Μαρτίου 1978 και ευρωπαϊκή σύμβαση για την καταστολή της τρομοκρατίας της 27ης Ιανουαρίου 1977, στο μέτρο που αφορά την έκδοση·
- β) συμφωνία της 26ης Μαΐου 1989 μεταξύ των δώδεκα κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για την απλούστευση και τον εκσυγχρονισμό των τρόπων διαβίβασης των αιτήσεων για έκδοση·
- γ) σύμβαση της 10ης Μαρτίου 1995 για την απλουστευμένη διαδικασία έκδοσης μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως·
- δ) σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1996 για την έκδοση μεταξύ των κρατών μελών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως·
- ε) τίτλος ΙΙΙ, κεφάλαιο 4, της σύμβασης της 19ης Ιουνίου 1990 για την εφαρμογή της συμφωνίας του Σένγκεν της 14ης Ιουνίου 1985 σχετικά με τη σταδιακή κατάργηση των ελέγχων στα κοινά σύνορα.

2. Τα κράτη μέλη μπορούν να συνεχίσουν να εφαρμόζουν διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες ή διακανονισμούς που ισχύουν κατά την υιοθέτηση της παρούσας

απόφασης-πλαίσιο, στον βαθμό που επιτρέπουν την εμβάθυνση ή διεύρυνση των στόχων της και συμβάλλουν στην περαιτέρω απλούστευση και διευκόλυνση των διαδικασιών παράδοσης προσώπων για τα οποία έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης.

Τα κράτη μέλη μπορούν να συνάπτουν διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες ή διακανονισμούς μετά την έναρξη ισχύος της παρούσας απόφασης-πλαίσιο, στον βαθμό που επιτρέπουν την εμβάθυνση ή διεύρυνση του περιεχομένου της και συμβάλλουν στην περαιτέρω απλούστευση και διευκόλυνση των διαδικασιών παράδοσης προσώπων για τα οποία έχει εκδοθεί ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης, ιδίως συντέμνοντας τις προθεσμίες του άρθρου 17, επεκτείνοντας τον κατάλογο των αξιόποινων πράξεων που προβλέπονται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, συρρικνώνοντας τους λόγους άρνησης που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 ή μειώνοντας το όριο που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1 ή 2.

Οι συμφωνίες και οι διακανονισμοί που αναφέρονται στο δεύτερο εδάφιο ουδόλως θίγουν τις σχέσεις με όσα κράτη μέλη δεν συμμετέχουν στις εν λόγω συμφωνίες ή διακανονισμούς.

Εντός τριών μηνών από την έναρξη ισχύος της παρούσας απόφασης-πλαίσιο, τα κράτη μέλη κοινοποιούν στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή τις αναφερόμενες στο πρώτο εδάφιο συμφωνίες ή διακανονισμούς που προτίθενται να εξακολουθήσουν να εφαρμόζουν.

Τα κράτη μέλη κοινοποιούν επίσης στο Συμβούλιο και στην Επιτροπή κάθε νέα συμφωνία ή διακανονισμό, όπως προβλέπεται στο δεύτερο εδάφιο, εντός τριμήνου από την υπογραφή τους.

3. Στον βαθμό που οι συμβάσεις ή οι συμφωνίες που αναφέρονται στην παράγραφο 1 εφαρμόζονται σε εδάφη των κρατών μελών, ή σε εδάφη για τις εξωτερικές σχέσεις των οποίων υπεύθυνο είναι ένα κράτος μέλος, στα οποία η παρούσα απόφαση-πλαίσιο δεν εφαρμόζεται, οι εν λόγω συμβάσεις ή συμφωνίες εξακολουθούν να διέπουν τις υφιστάμενες σχέσεις μεταξύ των εδαφών αυτών και των άλλων κρατών μελών.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 10 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, με δικόγραφο της 21ης Ιουνίου 2004, το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* άσκησε ενώπιον του *Arbitragehof* προσφυγή με αίτημα την ολική ή μερική ακύρωση του νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003, διά του οποίου μεταφέρθηκαν στο βελγικό δίκαιο οι διατάξεις της αποφάσεως-πλαίσιο.
- 11 Προς στήριξη της προσφυγής του, το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η απόφαση-πλαίσιο είναι άκυρη, διότι τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως θα έπρεπε να ρυθμιστούν με σύμβαση και όχι με απόφαση-πλαίσιο, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, οι αποφάσεις-πλαίσιο εκδίδονται με σκοπό «την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών», πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.
- 12 Το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* υποστηρίζει ακόμη ότι το άρθρο 5, παράγραφος 2, του νόμου της 19ης Δεκεμβρίου 2003, διά του οποίου μεταφέρθηκε στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, παραβιάζει τις αρχές της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, καθόσον, σε περίπτωση εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως για κάποια

από τις διαλαμβανόμενες στη διάταξη αυτή αξιόποινες πράξεις, εισάγεται άνευ αντικειμενικής και εύλογης αιτίας παρέκκλιση από την απαίτηση του διττού αξιοποίνου, ενώ η απαίτηση αυτή διατηρείται για άλλες αξιόποινες πράξεις.

- 13 Το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* υποστηρίζει επίσης ότι ο νόμος της 19ης Δεκεμβρίου 2003 δεν πληροί επίσης τις προϋποθέσεις της αρχής «ουδεμία ποινή άνευ νόμου», διότι δεν απαριθμεί αξιόποινες πράξεις με αρκούντως σαφές και ακριβές περιεχόμενο, αλλά μόνον αορίστως περιγραφόμενες κατηγορίες ανεπιθύμητης συμπεριφοράς. Η δικαστική αρχή που πρέπει να αποφασίσει για την εκτέλεση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως δεν έχει επαρκή πληροφόρηση ώστε να εξετάσει πραγματικά αν οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες δίδεται ο καταζητούμενος ή για τις οποίες του έχει επιβληθεί ποινή εμπίπτουν σε κάποια από τις κατηγορίες που απαριθμούνται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, του νόμου αυτού. Η απουσία σαφούς και ακριβούς ορισμού των διαλαμβανόμενων στη διάταξη αυτή αξιόποινων πράξεων δύναται να οδηγήσει σε ανομοιογενή εφαρμογή του εν λόγω νόμου από τις αρχές που είναι επιφορτισμένες με την εκτέλεση ενός ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως και, ως εκ τούτου, συνιστά επίσης παραβίαση της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων.
- 14 Το *Arbitragehof* επισημαίνει ότι ο νόμος της 19ης Δεκεμβρίου 2003 αποτελεί άμεση συνέπεια της αποφάσεως του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου να ρυθμίσει τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως με απόφαση-πλαίσιο. Οι αιτιάσεις που προβάλλει το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* κατά του νόμου αυτού αφορούν εξίσου την απόφαση-πλαίσιο. Τυχόν διαφορετικές ερμηνείες των δικαστικών αρχών ως προς το κύρος, αφενός, των κοινοτικών πράξεων και, αφετέρου, της νομοθεσίας με την οποία οι πράξεις αυτές μεταφέρθηκαν στο εσωτερικό δίκαιο θα έθεταν σε κίνδυνο το ενιαίο της κοινοτικής έννομης τάξεως και θα έθιγαν τη γενική αρχή της ασφάλειας δικαίου.
- 15 Το *Arbitragehof* επισημαίνει, επιπλέον, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, ΕΕ, το Δικαστήριο έχει αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις επί του κύρους και της ερμηνείας των αποφάσεων-πλαίσιο και ότι, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού, το Βασίλειο του Βελγίου έχει αποδεχθεί την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου στο συγκεκριμένο ζήτημα.

16 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Arbitragehof αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Είναι η απόφαση-πλαίσιο [...] σύμφωνη προς το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης [ΕΕ], κατά το οποίο αποφάσεις-πλαίσιο μπορούν να εκδοθούν μόνο για την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών;
- 2) Είναι το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο [...], στον βαθμό που καταργεί την εξέταση του αν τηρείται η απαίτηση του διττού αξιοποίνου σε σχέση με τις αξιόποινες πράξεις που απαριθμεί, σύμφωνο προς το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Συνθήκης [ΕΕ], και ειδικότερα προς την αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου» και την αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων που κατοχυρώνει η εν λόγω διάταξη;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου ερωτήματος

Επί του παραδεκτού

17 Η Τσεχική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο, διότι υποχρεώνει το Δικαστήριο να εξετάσει το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, το οποίο αποτελεί διάταξη του πρωτογενούς δικαίου μη εμπίπτουσα στην ελεγκτική αρμοδιότητά του.

- 18 Το επιχείρημα αυτό δεν είναι βάσιμο. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με το άρθρο 35, παράγραφος 1, ΕΕ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο, υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου αυτού, να αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις επί του κύρους και της ερμηνείας, μεταξύ άλλων, των αποφάσεων-πλαίσιο, πράγμα που αναγκαία συνεπάγεται ότι, ακόμη και ελλείψει ρητής προς τούτο αρμοδιότητας, το Δικαστήριο μπορεί να προβεί σε ερμηνεία διατάξεων του πρωτογενούς δικαίου, όπως είναι το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, οσάκις, όπως στην υπόθεση της κύριας δίκης, καλείται να εκτιμήσει αν η απόφαση-πλαίσιο ορθώς εκδόθηκε βάσει της διατάξεως αυτής.
- 19 Κατά την Τσεχική Κυβέρνηση, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι απαράδεκτο και κατά το μέτρο που από την απόφαση περί παραπομπής δεν προκύπτουν σαφώς οι λόγοι για τους οποίους θα μπορούσε να κριθεί ανίσχυρη η απόφαση-πλαίσιο. Η εν λόγω κυβέρνηση δεν είχε, ως εκ τούτου, τη δυνατότητα να υποβάλει λυσιτελώς παρατηρήσεις επί του ζητήματος αυτού. Ειδικότερα, το μεν σωματείο *Advocaten voor de Wereld* έπρεπε να θεμελιώσει τον ισχυρισμό του ότι η απόφαση-πλαίσιο δεν έχει ως αποτέλεσμα την προσέγγιση των νομοθετικών διατάξεων των κρατών μελών, το δε *Arbitragehof* έπρεπε να περιλάβει τα σχετικά επιχειρήματα στην απόφαση περί παραπομπής.
- 20 Υπενθυμίζεται ότι τα στοιχεία που περιλαμβάνονται στις αποφάσεις περί παραπομπής πρέπει όχι μόνο να παρέχουν στο Δικαστήριο τη δυνατότητα να δίνει λυσιτελείς απαντήσεις, αλλά και στις κυβερνήσεις των κρατών μελών και στα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 2ας Μαρτίου 1999, C-422/98, *Colonia Versicherung* κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-1279, σκέψη 5).
- 21 Στην υπόθεση της κύριας δίκης, η απόφαση περί παραπομπής περιέχει επαρκή στοιχεία, ώστε να πληροί τις προϋποθέσεις αυτές. Συγκεκριμένα, όπως επισημάνθηκε με τη σκέψη 11 της παρούσας αποφάσεως, η άποψη του σωματείου *Advocaten voor de Wereld* είναι ότι τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως θα έπρεπε να ρυθμιστούν με σύμβαση και όχι με απόφαση-πλαίσιο, διότι, κατά το άρθρο 34,

παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, απόφαση-πλαίσιο μπορεί να εκδοθεί μόνο για «την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών», πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

- 22 Τα στοιχεία αυτά αρκούν ώστε και το Δικαστήριο να δώσει λυσιτελείς απαντήσεις και οι κυβερνήσεις των κρατών μελών και τα λοιπά ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις σύμφωνα με το άρθρο 23 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, πράγμα που άλλωστε αποδεικνύεται από τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν όλοι οι μετέχοντες στη δίκη, περιλαμβανομένων αυτών της Τσεχικής Κυβερνήσεως.
- 23 Επομένως, το πρώτο προδικαστικό ερώτημα είναι παραδεκτό.

Επί της ουσίας

- 24 Το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* υποστηρίζει, αντιθέτως προς όλους τους λοιπούς μετέχοντες στη δίκη που υπέβαλαν παρατηρήσεις, ότι τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως έπρεπε να ρυθμιστούν με σύμβαση, σύμφωνα με το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο δ', ΕΕ.
- 25 Συγκεκριμένα, αφενός, δεν ήταν έγκυρη η έκδοση της αποφάσεως-πλαίσιο για την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών, σύμφωνα με το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ, διότι το Συμβούλιο μπορεί να εκδίδει αποφάσεις-πλαίσιο για τη σταδιακή προσέγγιση των κανόνων του ποινικού δικαίου μόνον στις περιπτώσεις που απαριθμούνται στα άρθρα 29, δεύτερο εδάφιο, τρίτη περίπτωση, ΕΕ και 31, παράγραφος 1, στοιχείο ε', ΕΕ. Για τις λοιπές κοινές δράσεις στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, το Συμβούλιο πρέπει να προσφεύγει σε συμβάσεις κατ' εφαρμογή του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο δ', ΕΕ.

- 26 Αφετέρου, σύμφωνα με το άρθρο 31 της αποφάσεως-πλαίσιο, η εν λόγω απόφαση αντικαθιστά, από 1ης Ιανουαρίου 2004, το ισχύον στις μεταξύ των κρατών μελών σχέσεις συμβατικό δίκαιο που διέπει τις εκδόσεις. Ωστόσο, παρέκκλιση από το ισχύον συμβατικό δίκαιο μπορεί να εισαχθεί εγκύρως μόνο με πράξη της ίδιας φύσεως, δηλαδή με σύμβαση κατά την έννοια του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο δ', ΕΕ.
- 27 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί γίνει δεκτό.
- 28 Όπως προκύπτει ειδικότερα από το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, της αποφάσεως-πλαίσιο και από τις αιτιολογικές σκέψεις επτά έως έντεκα, σκοπός της αποφάσεως αυτής είναι η αντικατάσταση του πολυμερούς συστήματος εκδόσεως μεταξύ των κρατών μελών από ένα σύστημα παραδόσεως, μεταξύ δικαστικών αρχών, των προσώπων που έχουν καταδικαστεί ή είναι ύποπτα, με σκοπό την εκτέλεση δικαστικών αποφάσεων ή την άσκηση διώξεων, σύστημα το οποίο βασίζεται στην αρχή της αμοιβαίας αναγνώρισης.
- 29 Η αμοιβαία αναγνώριση των ενταλμάτων συλλήψεως που εκδίδονται στα διάφορα κράτη μέλη σύμφωνα με το δίκαιο του οικείου κράτους εκδόσεως επιτάσσει την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις και, ειδικότερα, των κανόνων που διέπουν τις προϋποθέσεις, τις διαδικασίες και τα αποτελέσματα της παραδόσεως μεταξύ εθνικών αρχών.
- 30 Αυτός ακριβώς είναι ο σκοπός της αποφάσεως-πλαίσιο ιδίως όσον αφορά τους κανόνες σχετικά με τις απαριθμούμενες αξιόποινες πράξεις, ως προς τις οποίες δεν ελέγχεται το διττό αξιόποινο (άρθρο 2, παράγραφος 2), τους λόγους της υποχρεωτικής ή της προαιρετικής μη εκτέλεσης του ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψεως (άρθρα 3 και 4), το περιεχόμενο και τον τύπο του εντάλματος (άρθρο 8),

τη διαβίβαση του εντάλματος και τις σχετικές λεπτομέρειες (άρθρα 9 και 10), τις ελάχιστες εγγυήσεις που πρέπει να παρέχονται στον καταζητούμενο ή τον συλληφθέντα (άρθρα 11 έως 14), τις προθεσμίες και τη διαδικασία της αποφάσεως εκτέλεσης του εντάλματος (άρθρο 17) και τις προθεσμίες παραδόσεως του καταζητούμενου (άρθρο 23).

- 31 Νομική βάση της αποφάσεως-πλαίσιο είναι το άρθρο 31, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΕ, το οποίο ορίζει ότι η κοινή δράση στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις αποσκοπεί αντιστοίχως στη διευκόλυνση και στην επιτάχυνση της δικαστικής συνεργασίας σε σχέση με τη διεξαγωγή δικών και την εκτέλεση των αποφάσεων, καθώς και στη διευκόλυνση της εκδόσεως μεταξύ κρατών μελών.
- 32 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το σωματείο *Advocaten voor de Wereld*, ουδαμόθεν προκύπτει το συμπέρασμα ότι η προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών διά της εκδόσεως αποφάσεων-πλαίσιο βάσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ αφορά μόνον τους ισχύοντες στα κράτη αυτά κανόνες του ποινικού δικαίου, οι οποίοι απαριθμούνται στο άρθρο 31, παράγραφος 1, στοιχείο ε', ΕΕ, δηλαδή τους κανόνες σχετικά με τα στοιχεία της αντικειμενικής υποστάσεως των αξιόποινων πράξεων και τις εφαρμοστέες κυρώσεις που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή.
- 33 Δυνάμει του άρθρου 2, πρώτο εδάφιο, τέταρτη περίπτωση, ΕΕ, η ανάπτυξη ενός χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης στην Ένωση καταλέγεται στους σκοπούς της Ενώσεως, το δε άρθρο 29, πρώτο εδάφιο, ΕΕ ορίζει ότι, για την παροχή υψηλού επιπέδου προστασίας στον χώρο αυτόν, απαιτείται η ανάπτυξη κοινής δράσεως μεταξύ των κρατών μελών στον τομέα της δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις. Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, δεύτερη περίπτωση, του ίδιου άρθρου, ο σκοπός αυτός επιτυγχάνεται μεταξύ άλλων μέσω της «στενότερης συνεργασίας μεταξύ δικαστικών και άλλων αρμοδίων αρχών των κρατών μελών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 31 [ΕΕ] και 32 [ΕΕ]».

- 34 Το άρθρο 31, παράγραφος 1, στοιχεία α' και β', ΕΕ δεν περιέχει, ωστόσο, καμιά ένδειξη ως προς τον τύπο των νομικών πράξεων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν προς τούτο.
- 35 Περαιτέρω, το άρθρο 34, παράγραφος 2, ΕΕ ορίζει γενικά ότι το Συμβούλιο «λαμβάνει μέτρα και προωθεί [...] τη συνεργασία η οποία συμβάλλει στην επιδίωξη των στόχων της Ενώσεως» και εξουσιοδοτεί «προς τον σκοπό αυτό» το Συμβούλιο να εκδίδει διάφορες πράξεις, οι οποίες απαριθμούνται στην εν λόγω παράγραφο 2, στοιχεία α' έως δ' και στις οποίες περιλαμβάνονται οι αποφάσεις-πλαίσιο και οι συμβάσεις.
- 36 Εξάλλου, ούτε το άρθρο 34, παράγραφος 2, ΕΕ ούτε άλλη διάταξη του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ διακρίνουν τις πράξεις που μπορούν να εκδοθούν αναλόγως του αντικειμένου της κοινής δράσεως στον τομέα της συνεργασίας στις ποινικές υποθέσεις.
- 37 Επίσης, το άρθρο 34, παράγραφος 2, ΕΕ δεν θέτει σειρά προτεραιότητας μεταξύ των διαφόρων νομικών πράξεων που απαριθμούνται στη διάταξη αυτή και, επομένως, το Συμβούλιο μπορεί να επιλέξει μεταξύ περισσότερων για να ρυθμίσει ένα ζήτημα, με την επιφύλαξη των περιορισμών που επιβάλλει η φύση της επιλεγείσας πράξεως.
- 38 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 34, παράγραφος 2, ΕΕ, εφόσον απαριθμεί και προσδιορίζει γενικά τις διάφορες νομικές πράξεις που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την «επιδίωξη των στόχων της Συνθήκης» που διατυπώνονται υπό τον τίτλο VI, δεν πρέπει να ερμηνευθεί κατά την έννοια ότι η προβλεπόμενη στο στοιχείο β' της εν λόγω παραγράφου 2 απόφαση-πλαίσιο δεν μπορεί να εκδοθεί για την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών σε τομείς εκτός των διαλαμβανόμενων στο άρθρο 31, στοιχείο ε', ΕΕ, και, ειδικότερα, για τη ρύθμιση των του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

- 39 Η ερμηνεία ότι απόφαση-πλαίσιο μπορεί να εκδοθεί για την προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών και σε τομείς εκτός των διαλαμβανόμενων στο άρθρο 31, παράγραφος 1, στοιχείο ε΄, ΕΕ επιβεβαιώνεται από το στοιχείο γ΄ της ίδιας παραγράφου, κατά το οποίο η από κοινού δράση αποσκοπεί επίσης στην «εξασφάλιση της συμβατότητας των κανόνων που εφαρμόζονται στα κράτη μέλη, στον βαθμό που είναι αναγκαίο, για τη βελτίωση της [δικαστικής] συνεργασίας [σε ποινικές υποθέσεις]», χωρίς διάκριση μεταξύ των διαφόρων τύπων νομικών πράξεων που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για την προσέγγιση των κανόνων αυτών.
- 40 Εν προκειμένω, εφόσον το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο γ΄, ΕΕ δεν επιτρέπει στο Συμβούλιο να προβαίνει διά αποφάσεων στην προσέγγιση των νομοθετικών και κανονιστικών διατάξεων των κρατών μελών, η δε κοινή θέση, κατά την έννοια του στοιχείου α΄ της παραγράφου 2, πρέπει να χρησιμοποιείται μόνον για τον προσδιορισμό της θέσεως της Ενώσεως ως προς συγκεκριμένο θέμα, τίθεται το ζήτημα αν, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει το σωματείο *Advocaten voor de Wereld*, το Συμβούλιο μπορούσε εγκύρως να ρυθμίσει τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως με απόφαση-πλαίσιο, αντί με σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 34, παράγραφος 2, στοιχείο δ΄, ΕΕ.
- 41 Καίτοι τα του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως μπορούσαν να ρυθμιστούν και με σύμβαση, απόκειται στη διακριτική ευχέρεια του Συμβουλίου να επιλέξει την έκδοση αποφάσεως-πλαίσιο, εφόσον, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, πληρούνται οι προϋποθέσεις εκδόσεως τέτοιας πράξεως.
- 42 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, σύμφωνα με το άρθρο 31, παράγραφος 1, της αποφάσεως-πλαίσιο, από την 1η Ιανουαρίου 2004 η απόφαση αυτή αντικαθιστά, μόνον όσον αφορά τις σχέσεις μεταξύ των κρατών μελών, τις αντίστοιχες διατάξεις των απαριθμούμενων στη διάταξη αυτή συμβάσεων σχετικά με την έκδοση. Με οποιαδήποτε άλλη ερμηνεία, η οποία δεν βρίσκει έρεισμα ούτε στο άρθρο 34, παράγραφος 2, ΕΕ ούτε σε άλλη διάταξη της Συνθήκης ΕΕ, θα

υπήρχε κίνδυνος να απολέσει την πρακτική αποτελεσματικότητά της η ευχέρεια του Συμβουλίου να εκδίδει αποφάσεις-πλαίσιο σε τομείς οι οποίοι παλαιότερα ρυθμιζόνταν από διεθνείς συμβάσεις.

- 43 Επομένως, η απόφαση-πλαίσιο δεν εκδόθηκε κατά παράβαση του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', ΕΕ.

Επί του δεύτερου ερωτήματος

- 44 Αντιθέτως προς όλους τους λοιπούς μετέχοντες στην παρούσα διαδικασία που υπέβαλαν παρατηρήσεις, το σωματείο Advocaten voor de Wereld υποστηρίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, καθόσον καταργεί τον έλεγχο του διττού αξιοποιούν για τις διαλαμβανόμενες στη διάταξη αυτή αξιόποινες πράξεις, αντιβαίνει προς τις αρχές της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, καθώς και προς την αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου».
- 45 Πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι, σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, της Συνθήκης ΕΕ, η Ένωση στηρίζεται στην αρχή του κράτους δικαίου και στον σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων, όπως αυτά κατοχυρώνονται με την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και όπως προκύπτουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών, ως γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου. Επομένως, τα κοινοτικά όργανα υπόκεινται σε έλεγχο όσον αφορά το συμβατό των πράξεών τους με τις Συνθήκες και τις γενικές αρχές του δικαίου, όπως και τα κράτη μέλη όταν εφαρμόζουν το δίκαιο της Ενώσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 27ης Φεβρουαρίου 2007, C-354/04 P, Gestoras pro Amnistía κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1579, σκέψη 51, και C-355/04 P, Segi κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-1657, σκέψη 51).

46 Στις αρχές αυτές καταλέγονται, αναμφισβήτητα, τόσο η αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου» όσο και η αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, οι οποίες κατοχυρώνονται και με τα άρθρα 49, 20 και 21 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, που διακηρύχθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ 2000, C 364, σ. 1).

47 Επομένως, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να εξετάσει το κύρος της αποφάσεως-πλαίσιο υπό το πρίσμα των αρχών αυτών.

Επί της αρχής «ουδεμία ποινή άνευ νόμου»

48 Κατά την *Advocaten voor de Wereld*, ο κατάλογος με τις πλέον των τριάντα αξιόποινες πράξεις ως προς τις οποίες η κλασική προϋπόθεση του διττού αξιοποίνου παύει να ισχύει εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος που εκδίδει το ένταλμα με στερητική της ελευθερίας ποινή ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών είναι τόσο ασαφής και αόριστος που παραβιάζεται, ή έστω ενδέχεται να παραβιαστεί, η αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου». Στον κατάλογο αυτόν απαριθμούνται αδικήματα όχι με τον νομικό ορισμό τους, αλλά μόνον ως αορίστως οριζόμενες κατηγορίες ανεπιθύμητων συμπεριφορών. Ένα πρόσωπο που στερείται την ελευθερία του λόγω εκτελέσεως ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως που εκδόθηκε χωρίς έλεγχο του διττού αξιοποίνου δεν διαθέτει την εγγύηση ότι ο ποινικός νόμος πληροί τις αναγκαίες προϋποθέσεις της ακρίβειας, της σαφήνειας και της προβλεψιμότητας, ούτως ώστε ο καθείς να δύναται να γνωρίζει, κατά τη διενέργεια μιας πράξεως, αν αυτή συνιστά ή όχι αδίκημα, πράγμα που δεν συμβαίνει με τα πρόσωπα που στερούνται την ελευθερία τους όχι βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως.

49 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου» (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) αποτελεί μέρος των γενικών αρχών του δικαίου επί των οποίων έχουν θεμελιωθεί οι κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και ότι η εν λόγω αρχή καθιερώνεται με διάφορες διεθνείς συνθήκες και, ιδίως, με το

άρθρο 7 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (βλ., επ' αυτού, τις αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1996, C-74/95 και C-129/95, X, Συλλογή 1996, σ. I-6609, σκέψη 25, και της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψεις 215 έως 219).

- 50 Σύμφωνα με την αρχή αυτή, ο νόμος πρέπει να ορίζει σαφώς τις αξιόποινες πράξεις και τις ποινές που τις κολάζουν. Η προϋπόθεση αυτή πληρούται όταν ο πολίτης μπορεί να γνωρίζει, με βάση το κείμενο της σχετικής διατάξεως και, εν ανάγκη, με τη βοήθεια της ερμηνείας που δίδεται στην εν λόγω διάταξη από τα δικαστήρια, ποιες πράξεις και παραλείψεις στοιχειοθετούν την ποινική ευθύνη του (βλ., μεταξύ άλλων, ΕΔΔΑ, απόφαση Coëme κ.λπ. κατά Βελγίου, της 22ας Ιουνίου 2000, *Recueil des arrêts και décisions*, 2000-VII, § 145).
- 51 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, για τις απαριθμούμενες στη διάταξη αυτή αξιόποινες πράξεις, «εφόσον τιμωρούνται στο κράτος μέλος εκδόσεως του εντάλματος με στερητική της ελευθερίας ποινή ή στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφάλειας ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών και όπως ορίζονται από το δίκαιο του κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος», χωρεί παράδοση βάσει ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως χωρίς έλεγχο του διττού αξιολογίου της πράξεως.
- 52 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν τα κράτη μέλη, στο πλαίσιο της εφαρμογής της αποφάσεως-πλαίσιο, ακολουθήσουν κατά γράμμα την απαρίθμηση των αξιόποινων πράξεων του άρθρου 2, παράγραφος 2, αυτής, ο ορισμός των πράξεων αυτών και οι αντίστοιχες ποινές προκύπτουν από το δίκαιο του «κράτους μέλους έκδοσης του εντάλματος». Σκοπός της αποφάσεως-πλαίσιο δεν είναι η εναρμόνιση των κανόνων σχετικά με τα στοιχεία της αντικειμενικής υποστάσεως των εν λόγω αξιόποινων πράξεων ή με τις ποινές με τις οποίες οι πράξεις αυτές τιμωρούνται.
- 53 Επομένως, καίτοι το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο καταργεί τον έλεγχο του διττού αξιολογίου για τις διαλαμβανόμενες στη διάταξη αυτή κατηγορίες αξιόποινων πράξεων, ο ορισμός των εν λόγω πράξεων και ο καθορισμός

των εφαρμοστέων ποινών εξακολουθεί να γίνεται βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους που εξέδωσε το ένταλμα, το οποίο, όπως άλλωστε ορίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της εν λόγω αποφάσεως-πλαίσιο, οφείλει να σέβεται τα θεμελιώδη δικαιώματα και τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου, όπως διατυπώνονται στο άρθρο 6 της Συνθήκης ΕΕ, και, επομένως, την αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου».

- 54 Κατά συνέπεια, το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, καθόσον καταργεί τον έλεγχο του διττού αξιοποιίνου για τις διαλαμβανόμενες στη διάταξη αυτή αξιόποινες πράξεις, δεν πάσχει ακυρότητα ως αντίθετο προς την αρχή «ουδεμία ποινή άνευ νόμου».

Επί της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων

- 55 Το σωματείο *Advocaten voor de Wereld* υποστηρίζει ότι η απόφαση-πλαίσιο παραβιάζει την αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, διότι, για τις αξιόποινες πράξεις εκτός αυτών που καλύπτονται από την παράγραφο 2, η παράδοση μπορεί να εξαρτηθεί από την προϋπόθεση ότι οι πράξεις για τις οποίες εκδίδεται το ευρωπαϊκό ένταλμα συλλήψεως είναι αξιόποινες βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους εκτέλεσης. Η διάκριση αυτή δεν είναι αντικειμενικά δικαιολογημένη. Η κατάργηση της προϋποθέσεως του διττού αξιοποιίνου είναι έτι επικριτέα, διότι η απόφαση-πλαίσιο δεν περιέχει λεπτομερή ορισμό των πράξεων για τις οποίες ζητείται η παράδοση. Το σύστημα που καθιερώνει η απόφαση-πλαίσιο ενδέχεται να οδηγήσει σε αδικαιολόγητα διαφορετική μεταχείριση των πολιτών ανάλογα με το αν οι αξιόποινες πράξεις τους έλαβαν χώρα εντός ή εκτός του κράτους αυτού. Επομένως, οι ίδιοι πολίτες ενδέχεται να κριθούν διαφορετικά όσον αφορά τη στέρηση της ελευθερίας τους, χωρίς η διαφορετική αυτή μεταχείριση να είναι δικαιολογημένη.

- 56 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι η αρχή της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο

όμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 2006, C-248/04, Koninklijke Coöperatie Cosun, Συλλογή 2006, σ. I-10211, σκέψη 72 και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Όσον αφορά, αφενός, την επιλογή των τριάντα δύο κατηγοριών αξιόποινων πράξεων που απαριθμούνται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, το Συμβούλιο έκρινε, βάσει της αρχής της αμοιβαίας αναγνωρίσεως και έχοντας υπόψη τον υψηλό βαθμό εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης μεταξύ των κρατών μελών, ότι, είτε λόγω της φύσεώς τους είτε λόγω του ότι τιμωρούνται με ποινή ανώτατης διάρκειας τουλάχιστον τριών ετών, οι περιλαμβανόμενες στις εν λόγω κατηγορίες αξιόποινες πράξεις προσβάλλουν τη δημόσια τάξη και ασφάλεια σε τέτοιο βαθμό ώστε δικαιολογημένα να μην απαιτείται έλεγχος του διττού αξιοποιίνου.

58 Επομένως, ακόμη και αν η κατάσταση των προσώπων που είναι ύποπτα διαπράξεως αξιόποινων πράξεων περιλαμβανομένων στον κατάλογο του άρθρου 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο ή των προσώπων που έχουν καταδικαστεί για τέτοιες πράξεις είναι συγκρίσιμη προς αυτή των προσώπων που είναι ύποπτα ή έχουν καταδικαστεί για αξιόποινες πράξεις εκτός των απαριθμούμενων στη διάταξη αυτή, η εν λόγω διάκριση είναι, σε κάθε περίπτωση, δικαιολογημένη.

59 Όσον αφορά, αφετέρου, τον κίνδυνο η έλλειψη σαφήνειας στον ορισμό των συγκεκριμένων κατηγοριών αξιόποινων πράξεων να έχει ως αποτέλεσμα να υπάρξουν αποκλίσεις στην εφαρμογή της αποφάσεως-πλαίσιο εντός των διαφόρων εθνικών έννομων τάξεων, αρκεί η επισήμανση ότι σκοπός της αποφάσεως αυτής δεν είναι η εναρμόνιση του ουσιαστικού ποινικού δικαίου των κρατών μελών και ότι ουδεμία διάταξη του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, τα άρθρα 34 και 31 της οποίας αποτελούν τη νομική βάση της αποφάσεως-πλαίσιο, εξαρτά την εφαρμογή του ευρωπαϊκού εντάλματος συλλήψεως από την εναρμόνιση των ποινικών νομοθεσιών των κρατών μελών όσον αφορά τις επίμαχες αξιόποινες πράξεις (βλ., κατ' αναλογία, μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 11ης Φεβρουαρίου 2003, C-187/01 και C-385/01, Gözütok και Brügger, Συλλογή 2003, σ. I-1345, σκέψη 32, καθώς και της 28ης Σεπτεμβρίου 2006, C-467/04, Gasparini κ.λπ., Συλλογή 2006, σ. I-9199, σκέψη 29).

- 60 Κατά συνέπεια, το άρθρο 2, παράγραφος 2, της αποφάσεως-πλαίσιο, καθόσον καταργεί τον έλεγχο του διττού αξιοποίνου για τις διαλαμβανόμενες στη διάταξη αυτή αξιόποινες πράξεις, δεν πάσχει ακυρότητα λόγω παραβάσεως του άρθρου 6, παράγραφος 2, ΕΕ και, ειδικότερα, της αρχής «ουδεμία ποινή άνευ νόμου», καθώς και της αρχής της ισότητας και της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων.
- 61 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να επηρεάσει το κύρος της αποφάσεως-πλαίσιο.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 62 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπíπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τμήμα μείζονος συνθέσεως) αποφαινεται:

Από την εξέταση των υποβληθέντων ερωτημάτων δεν προέκυψε κανένα στοιχείο ικανό να θίξει το κύρος της αποφάσεως-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουνίου 2002, για το ευρωπαϊκό ένταλμα σύλληψης και τις διαδικασίες παράδοσης μεταξύ των κρατών μελών.

(υπογραφές)